

du vil i Testamentet, vi gøre det ikke. Jeg ved ikke, om man egentlig kan sige, at man derved holder over Autoriteten i Familien eller holder Autoritetstanken oppe, og det har derfor undret mig, at de Indvendinger, der ere komne, ere komne fra den Side. Jeg finder derfor, at Tinget bør beholde § 2, som den er og oversendt fra Folketinget, og at man især ikke skal føje en Bestemmelse til, hvorved der gives de efterlevende en Berettigelse til at foretage Ligbrænding, og altsaa ogsaa en Berettigelse til at undlade den. Jeg kan forstaa, at man kan stille sig paa to Standpunkter, enten: det er den levende, der har Ret til at bestemme, hvad der skal gøres ved Liget efter hans Død, eller det er de efterlevende, men at det skal være den levende, der tager Bestemmelse, men de efterlevende, ere i Stand til at lade være at iværksætte den, det bliver mig for kompliceret. — Med Hensyn til Vædringsforslagene til § 3 gaa disse jo hovedsagelig ud paa at indføre en forøget Politigaranti, og som saadan har jeg ikke noget bestemt imod dem, men kan henholde mig til, hvad den højtærede Justitsminister sagde i sidste Møde, at naar Bestemmelsen er den, at det er den levende, der skal bestemme Ligbrændingen, er Faren for Forbrydelsens Afkeopdagelse ikke saa stor. Jeg tror, at man her kan holde sig til det oprindelige Forslag. — Med Hensyn til § 5 forstaaer jeg aldeles ikke, at en lgl. Anordning skal være det, som ønskes i dette Forhold. Jeg ser ikke, hvorfor det fra et monarkist eller folkekirkeligt Standpunkt er heldigt, at lgl. Anordninger skulle være afgørende i en Sag, hvor det nærmest kommer an paa den enkelte gejstliges Sambittighed, hvor det bliver et rent Sambittigheds spørgsmål. Jeg kan derfor ikke andet end anbefale det Vædringsforslag, som jeg sammen med nogle Medlemmer har stillet til § 5, som intet forbyder og intet paabyder, men stiller Sagen aldeles gaab for enhver. Det er altsaa den eneste Forandring, jeg ønsker i dette Lovforslag, der er kommen fra Folketinget. Jeg indser ikke, at vor Vædring behøver at støde paa nogen videre Modstand og anbefaler derfor det høje Ting at vedtage den.

Th. Nielsen: Det forekommer mig, at de to første ærede Talere satte denne Sag for højt op. Naar det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. Jensen) meget stærkt irgerede alle de ulykkelige Følger, der ville komme ud deraf, at det saaledes bestemtes i Lovforslaget, at det er den paagældendes sidste Vilje, der skal være afgørende med Hensyn til, hvad der skal gøres

med det affjælede Legeme, og naar han fremhævede det som noget farligt, skal jeg bemærke dertil, at saa vidt mig bekendt er der kun de to Former i de Lande, hvor man har Ligbrænding, nemlig den ene, at man overlader det til de efterlevende at tage Bestemmelse, og den anden, at man har overladt det til den paagældende selv at bestemme gennem testamentariske Former, hvad han vil have gjort ved sit affjælede Legeme; men man har ikke der tillige overladt det til de efterlevende at tage Beslutning. Man har ikke hørt — og det skulde jo være mærkeligt, om slikt ikke var kommet ud omkring — at der er stet nogen Standale i Udlandet i Anledning af denne Ordning. Men naar den ærede 6te Landstingsmand for 2den Kreds udmalede, at der vilde vækkes Forargelse i vide Kreise og navnlig hos Kvinderne, vil jeg henstille til ham, hvad Følgen vil blive, naar man overlader Bestemmelsen til de efterlevende. Ser den ærede Taler ikke, at der i den Henseende kan komme den alleruheldigste Splidagtighed frem, at det endogaa kan gaa saa vidt, at det ikke bliver muligt at faa Liget jordet? Vi maa jo ikke glemme, at der inden for hver Familie mere eller mindre er forskellige Opfattelser af religiøse Spørgsmaal. Der er jo intet i Vejen for — og det vil sikkert ogsaa komme —, at der inden for samme Familie kan være baade Fritænkere f. Eks. og dybt religiøse Mennesker af en bestemt Retning. Hvorledes vil Tilstanden saa blive, naar 2 Børn ere de eneste, der ere tilbage, og altsaa de eneste, der ere berettigede til at tage Bestemmelse, og den ene vil have den afsøde brændt, medens den anden anser det for en Fornægtelse baade af Folkekirke og Kristendom? Det kan jo ikke andet end vække den største Forargelse, og det vil jo rygtes omkring i Sognet, ja maaste omkring i hele Stiftet; det tvivler jeg ikke om med den Avisaflæsning, der finder Sted i vor Tid; det er jo netop noget for Aviserne at diskutere. Jeg skal for øvrigt ikke følge den ærede Taler i at udmale det videre. Jeg erkender, at det ærede Medlem malede med stærke Farver, men jeg tror, at man kan male lige saa stærkt den Forargelse og Splid, der vil opstaa, naar det sker, som han ønsker, at det bliver de efterlevende, der kunne tage en anden Beslutning, end den afsøde har villet. Og naar man har hjemlet Folk Ret til, gennem testamentariske Former at tage Beslutning over deres Formuer, og naar de ogsaa i andre Henseender kunne raade over deres Legeme — der er jo saaledes ikke noget i Vejen for, at en Mand kan testamentere sit affjælede